

Być przyjacielem dziecka

Pamiętajmy, że dobrzy, wspierający dziecko rodzice:

- Mówią o swojej miłości do dziecka i okazują ją gestami, nie tylko wtedy, gdy ono domaga się deklaracji.
- Są dumni z dziecka.
- Stwarzają poczucie bezpieczeństwa przez swoją obecność fizyczną, nie krzyczą, nie biją, nie ranią uczuć krytyką, oceną, niesprawiedliwością.
- Przytulają, głaszczą, noszą na barana.
- Słuchają z uwagą.
- Są sobą, nie udają przed dzieckiem innych niż są (np. mówią o swoich słabościach, co lubią, czego nie lubią).
- Są tolerancyjni – rozumieją, że dziecko ma swoje indywidualne potrzeby.
- Dostrzegają uczucia dziecka i akceptują płacz, złość, spontaniczną radość.
- Akceptują dziecko z jego płcią, urodą, defektami, ale ganią za złe zachowanie.
- Kierują się jasnymi dla dziecka normami i regułami, są konsekwentni.
- Zauważają i odpowiednio reagują na etapy rozwojowe dziecka, nie wymagając za dużo od małego, a dając coraz więcej samodzielności dużemu.
- Nie przeszkadzają w spontanicznej aktywności dziecka, np. akceptują, gdy dwulatek wspina się po drabinie, pozwalają biegać starszemu, mimo, że się spoci, korzystają z okazji bycia razem, gdy sześciolatek garnie się do pomocy w kuchni.
- Nie karzą dziecka, gdy sama sytuacja niesie karę, chwalą za pracę i dobre chęci, a nie tylko za końcowy efekt.